

Sygn. akt VIII U 112/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – Sędzia SR del. do SO Ewa Spich-Jakubanis

Protokolant – starszy sekretarz sąd. Alicja Machnio

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2015 roku w Lublinie

sprawy H. R. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania H. R. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 10 grudnia 2014 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala H. R. (1) prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2014 roku.

VIII U 112/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10.12.2014 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił ubezpieczonej H. R. (1) przyznania prawa do emerytury, wskazując iż jakkolwiek na dzień 01.01.1999 r. legitymuje się ponad 22 letnim stażem pracy, to jednakże udowodniła ona jedynie 14 lat 8 miesięcy i 22 dni zatrudnienia w warunkach szczególnych, bowiem złożone przez nią świadectwo pracy dokumentujące okres zatrudnienia od 01.05.1998 r. do 28.02.1999 r. w Przedsiębiorstwie (...) w P. wystawione zostało w dniu 26.11.2014 r., podczas gdy w/w przedsiębiorstwo wykreślone zostało z rejestru przedsiębiorców już w dniu 03.09.2004 r. /decyzja k. 21 akt rentowych/.

H. R. (1), w ustawowym terminie, wniosła odwołanie od powyższej decyzji, kwestionując ustalenia organu rentowego w zakresie stażu pracy w warunkach szczególnych, wskazując, iż Przedsiębiorstwie (...) w P. zatrudniona była od 01.05.1998 r. do 28.02.1999 r. na stanowisku piekarza, przy wypieku chleba i pracę tę wykonywała stale, w pełnym wymiarze czasu pracy, co potwierdzają także świadectwa pracy z dnia 31.07.1998 r. i 28.02.1999 r.

W odpowiedzi na odwołanie (...) Oddział w L. wniósł o oddalenie odwołania, powtarzając argumentację stanowiącą uzasadnienie zaskarżonej decyzji i wskazując, iż udowodnione przez wnioskodawczynię stosownymi świadectwami pracy okresy pracy w warunkach szczególnych tj. od 07.07.1976 do 30.06.1979 r. , od 02.07.1979r. do 03.05.1984r. , od 01.09.1990r. do 28.02.1997r., od 01.03.1997r. do 25.04.1997r. oraz od 06.05.1997r. do 30.04.1998r. - łącznie 14 lat 8 miesięcy i 22 dni - w świetle treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. Dz.U.2013.1440 j.t.) nie uprawniają jej, pomimo ponad 20 letniego „ogólnego” stażu pracy do uzyskania emerytury w wieku 55 lat.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. R. (1) urodziła się (...) / bezsporne/, w dniu 01.09.1974r. podjęła naukę w (...) Szkole Zawodowej w zawodzie piekarza, zatrudniona została także jako uczeń praktycznej nauki zawodu w (...) Spółdzielni (...) w P., w której, po ukończeniu szkoły, kontynuowała pracę od dnia 07.07.1976 do 30.06.1979 r. na stanowisku najpierw piekarza stołowego- pomocnika, potem piekarza stołowego /świadectwo pracy k.6, 5 akt rentowych/.

Od dnia 02.07.1979r. do dnia 28.02.1997 r. H. R. zatrudniona była w Gminnej Spółdzielni (...) w P. z siedzibą w G. na stanowisku piekarza, przy czym od dnia 04.05.1984 r. do 31.08.1990r. przebywała na urlopie wychowawczym / świadectwo pracy k.7 akt rentowych/.

Od dnia od 01.03.1997r. do 30.04.1998r. zatrudniona była w Piekarni (...). I H. K. w G. na stanowisku piekarza /k. 17 akt rentowych, ao k. 23 /.

H. R. (1) w dniu 01.05.1998 r. zatrudniona została w piekarni (...) prowadzonej przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z oo w P. na stanowisku piekarza - piecowego. /świadectwo pracy k. 23, 25 akt rentowych, umowy o prace ao k. 23, zeznania świadka J. Z. k. 36v-37, zeznania świadka J. K. k. 36-36v, zeznania H. R. k. 35v, k. 38 /.

Ówczesnym kierownikiem piekarni – bezpośrednim przełożonym H. R. (1) jak i pozostałych pracowników - był J. Z. (2), z którym H. R. (1) pracowała jeszcze jako uczennica praktycznej nauki zawodu, a następnie pracownica (...) Pomoc w P. / zeznania J. Z. k. 36v-37, zeznania H. R. k. 35v, k. 38 /.

W piekarni (...) praca początkowo odbywała się na dwie zmiany, później na jedną - nocną - zmianę zaczynającą się w godzinach popołudniowych i trwającą do zakończenia wypieku ok. 3 lub 4 rano, tak aby wypieczone pieczywo mogło być wydane odbiorcom – kierowcom - przed godziną 6 rano / zeznania świadka J. Z. k. 36v-37, zeznania świadka J. K. k. 36-36v, zeznania H. R. k. 35v, k. 38 /.

Zatrudnieni w piekarni piekarze podzieleni byli – w zależności od wykonywanych czynności związanych z kolejnymi etapami produkcji - na: „ciastowych”, do których obowiązków należało przygotowanie ciasta odpowiedniego dla danego rodzaju pieczywa, jego wyrobienie i zagniecenie, „stołowych” zajmujących się wyrabianiem, rozważaniem i formowaniem ciasta, które następnie odstawiane było do wyrośnięcia - „ na garę”. Proces wyrastania ciasta kontrolowany był przez piekarza „piecowego”, który po uzyskaniu odpowiedniego stopnia wyrośnięcia ciasta wkładał je, po uprzednim posypaniu dodatkami czy w przypadku pieczywa słodkiego pomalowaniu jajkiem i naklejeniu kartek, do pieca łopatą lub za pomocą taśmy. W piekarni (...) wykorzystywane były piece 3 - komorowe, przy czym ciasto układane było przez piecowego i jego pomocnika w dolnej i średniej komorze, po czym, do obowiązków piecowego należało kontrolowanie temperatury wypieku i przełożenie chleba z dolnej komory, gdzie utrzymywana była najwyższa temperatura na tzw. jaskółkę – do trzeciej, górnej komory z niższą temperaturą, tak aby całe pieczywo uzyskało jednakowy stopień wypieczenia. W międzyczasie piecowy dokonywał także „ferkowania” pieczywa w środkowej komorze polegającego na zsuwaniu ułożonych w niej bochenków, zaś w uzyskane miejsce dokładana była część pieczywa z dolnej komory, które nie zmieściło się na „jaskółkę”. Po dokonaniu tych czynności piecowy, w zależności od potrzeb, do dolnej komory pieca wkładał blachy z bułkami. /zeznania świadka J. Z. k. 36v-37, zeznania świadka J. K. k. 36-36v, zeznania H. R. k. 35v, k. 38/.

Praca piekarzy piecowych, z uwagi na konieczność obsługi pieca, wkładania do niego pieczywa, nadzorowania wypieku i wyjmowania gotowego produktu odbywała się w stałej ekspozycji na wysoką temperaturę, wszyscy zatrudnieni otrzymywali odzież ochronną /zeznania świadka J. Z. k. 36v-37, zeznania świadka J. K. k. 36-36v, zeznania H. R. k. 35v, k. 38/.

W prowadzonej przez (...) sp. z (...) w P. piekarni, w okresie gdy praca odbywała się na jedną zmianę zatrudnionych było ok. 5- 6 osób, w tym „ciastowy”, dwóch „stołowych” m.in. J. K. (2) i „piecowy” - H. R. (1) oraz pomocnik piecowego. /zeznania świadka J. Z. k. 36v-37, zeznania świadka J. K. k. 36-36v, zeznania H. R. k. 35v, k. 38/.

W (...) sp. z oo w P. pracownicy zatrudnieni w piekarni nie otrzymywali dodatku do wynagrodzenia za pracę w warunkach szkodliwych, bowiem prowadzenie piekarni stanowiło działalność dodatkową, do głównej działalności prowadzonej przez firmę w sektorze budowlanym. / zeznania J. Z. k. 37v/.

H. R. zatrudniona była w piekarni (...) prowadzonej przez (...) sp. z (...) w P. do 28.02.1999 r., a następnie na podstawie kolejnej umowy o pracę od 01.03.1999r. do 30.09.1999 r. i dalej - na podstawie umowy na pracę na czas nieokreślony - od 01.10.1999r. do 31.05.2002 r. / świadectwo pracy, umowa o pracę, roczna karta ewidencji czasu pracy ao k. 23/, po czym świadczyła pracę, także na stanowisku piekarza, na podstawie umowy o pracę zawartej ze spółką (...) spółką cywilną w P. do dnia 30.09.2002 r. / roczna karta ewidencji czasu pracy ao k. 23/, a następnie jako pracownik Piekarni (...). S. i jego następców prawnych / akta osobowe k. 23/.

H. R. (1) pracę piekarza w prowadzonej przez (...) sp. z (...) w P. piekarni (...) wykonywała przez okres ponad 4 lat (od dnia 01.05.1998 r. do 31.05.2002r.), w tym przez okres 7 miesięcy przed dniem 01.01.1999 r. (akta osobowe).

Łącznie - do dnia 01.09.1999 r. - H. R. na stanowisku piekarza przy wypieku pieczywa pracowała przez okres ponad 15 lat.

W dniu 22.10.2014 r. H. R. (1) złożyła wniosek o emeryturę /k.1 akt rentowych tom III /

Bacząc na powyższe, Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Okoliczności stanu faktycznego niniejszej sprawy co do miejsca i okresów zatrudnienia H. R. na stanowisku piekarza ustalone zostały na podstawie dokumentów: złożonych przez H. R. świadectw pracy oraz zgromadzonych w aktach osobowych dokumentów obrazujących przebieg jej aktywności zawodowej, w tym także zawieranych z kolejnymi pracodawcami umów o pracę czy też korelujących z nimi rocznych kart ewidencji pracy, z których w ocenie Sądu, w sposób niebudzący wątpliwości wynika, iż od początku swojej aktywności zawodowej wykonywała pracę w wyuczonym zawodzie piekarza. Okoliczność ta, potwierdzona świadectwami pracy, nie była kwestionowana przez organ rentowy który ponadto, na podstawie złożonych przez H. R. dokumentów uznał, iż wykonywana przez nią praca piekarza, w ponad 22 letnim okresie stażu zawodowego, przez okres 14 lat 8 miesięcy i 22 dni wykonywana była w warunkach szczególnych. Tym samym, w niniejszej sprawie spór między stronami koncentrował się jedynie wokół okoliczności czy taki sam charakter - wobec nie przedstawienia przez H. R. prawidłowego świadectwa pracy w warunkach szczególnych - miała także wykonywana przez ubezpieczoną praca w piekarni prowadzonej przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z oo w P., w którym H. R. zatrudniona była od dnia 01.05.1998 r. Ustalenia co do tej okoliczności - rodzaju i charakteru pracy wykonywanej przez H. R. w spornym okresie - poczynione zostały na podstawie dowodów z zeznań świadków J. K. i J. Z. a także samej wnioskodawczyni przesłuchanej w trybie art. 299 kpc, przy czym w ocenie Sądu zeznania te w pełni zasługują na obdarzenie przymiotem wiarygodności. Podnieść należy, iż świadkowie - także zatrudnieni w prowadzonej przez (...) sp. z (...) w P. piekarni (...) w P., w tym J. Z. w charakterze jej kierownika - w sposób co do zasady jednobrzmiący opisywali zarówno sam proces przygotowania i wypieku pieczywa jak też czynności wykonywane przez poszczególnych piekarzy zatrudnianych na stanowiskach „ciastowych”, „stołowych” i „piecowych”, jak i również same zasady organizacji pracy w piekarni. Podkreślić przy tym należy, iż zeznania te jednobrzmiące były także co do rodzaju czynności wykonywanych przez samą H. R. zatrudnioną w okresie pracy w (...) w P. na stanowisku piekarza piecowego począwszy od nadzoru nad „garą” - procesem wyrastania ciasta, poprzez jego umieszczanie w piecu i kontrolę samego procesu wypieku, w tym przekładanie pieczonych chlebów do górnej komory pieca czy jego „ferkowania” w środkowej komorze, aż do końcowego etapu wyjmowania z pieca, przy czym, wzajemnie ze sobą korelują także co do warunków w jakich praca ta była wykonywana. Podnieść w tym miejscu należy, iż zeznania te znajdują także pośrednie potwierdzenie w treści dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonej, w tym świadectw pracy z okresu poprzedzającego zatrudnienie w (...) sp. z (...) w P. poświadczających zatrudnienie w warunkach szczególnych przez ponad 14 lat wykonywania przez H. R. zawodu piekarza. Znamienne jest bowiem, iż jak wynika z przedmiotowych dokumentów H. R. przez cały okres swojej aktywności zawodowej wykonywała zawód piekarza, stanowisko to wskazane zostało także w świadectwach pracy wystawionych przez (...) sp. z (...) w P. w dniu 31.07.1998 r. i 28.02.1999 r. (a więc bezpośrednio po ustaniu zatrudnienia), który to okres zatrudnienia uwzględniony

został przez organ rentowy w ogólnym stażu wnioskodawczyni, zaś w niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek okoliczności wskazujących, iż charakter jej pracy na stanowisku piekarza w okresie zatrudnienia w (...) sp. z (...) w P., rodzaj wykonywanych czynności czy warunki w jakich praca ta była wykonywana odbiegały od wykonywanej przez H. R. pracy na stanowisku piekarza u poprzednich pracodawców, za okresy w których H. R. legitymuje się prawidłowo wystawionymi świadectwami pracy w warunkach szczególnych.

Tym samym, w ocenie Sądu, powyższe dowody z zeznań świadków, jak również z zeznań H. R., w korelacji z dowodami w postaci dokumentów: umów o pracę i świadectw pracy obrazującymi całość drogi zawodowej wnioskodawczyni uznać należy za w pełni miarodajne dla poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, sprowadzających się do ustalenia, iż H. R. w okresie swojego zatrudnienia w (...) w P., wykonywała prace piekarza przy wypieku pieczywa, zaś rodzaj wykonywanych faktycznie czynności, pozwala na uznanie, iż praca ta także w spornym okresie od 10.05.1998 r. do 31.12.1999 r. stanowiła zatrudnienie w warunkach szczególnych.

W konsekwencji uznać należy, iż wniesione przez |H. R. (1) odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. Dz.U.2013.1440 j.t.) kobietom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęły okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakresie wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet, oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Z kolei, w myśl art. 32 ust. 2 w/w ustawy za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, przy czym wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust 2) - rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

W tym miejscu wskazać należy, iż jak wynika z ugruntowanego w tej mierze stanowisko judykatury, upoważnienie dla właściwych ministrów, kierowników urzędów centralnych i centralnych związków spółdzielczych wynikające z brzmienia art. 1 § 2 w/w rozporządzenia nie stwarzało ani podstawy prawnej do wydawania aktów niepozostających

w zgodności z powszechnie obowiązującym prawem, ani nie przewidywało możliwości wykraczania poza wykazy prac wykonywanych w szczególnych warunkach wymienione w załączniku do rozporządzenie w sprawie wieku emerytalnego (zob. wyroki SN: z dnia 20 października 2005 r., I UK 41/05, OSNPUSiSP 2006, nr 19-20, poz. 306 i z dnia 21 kwietnia 2004 r., II UK 337/03, OSNPUSiSP 2004, nr 22, poz. 392; por. też tezę 2 wyroku z dnia 23 listopada 2004 r., I UK 15/04, OSNPUSiSP 2005, nr 11, poz. 161 i uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 stycznia 2008 r., I UK 192/07, LEX nr 447272), a tym samym zasadne jest przyjęcie, że „wykazy resortowe mają zatem charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający, co oznacza, że z jednej strony wymienienie w danym wykazie stanowiska pracy kwalifikowanego jako stanowisko pracy w szczególnych warunkach może prowadzić do wniosku (za pomocą domniemania faktycznego), że praca na tym stanowisku rzeczywiście była wykonywana w takich warunkach, z drugiej zaś nieumieszczenie konkretnego stanowiska pracy w takim wykazie nie musi a priori oznaczać, że pracy wykonywanej na tym stanowisku nie można uznawać za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach” /wyroki SN: z dnia 25 lutego 2010 r., II UK 218/09, LEX nr 590247 i z dnia 16 listopada 2010 r., I UK 124/10, LEX nr 707404 oraz postanowienie SN z dnia 22 marca 2012 r., I UK 403/11, LEX nr 1214549/.

Przenosząc powyższe rozważania w realiach niniejszej sprawy, podnieść należy co następuje.

Bezsporne jest, iż H. R. (1) urodzona w dniu (...), wiek emerytalny 55 lat osiągnęła w dniu (...), nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, zaś na dzień 01.01.1999 r. legitymowała się okresami składkowymi w wymiarze 17 lat 2 miesięcy i 22 dni oraz okresami nieskładkowymi, z zastrzeżeniem ich ograniczenia do 1/3 okresów składkowych w wymiarze 5 lat 8 miesięcy i 28 dni, co łącznie pozwala przyjęcie, iż jej ogólny staż pracy wynosi 22 lata 11 miesięcy i 20 dni.

Tym samym, sporem w niniejszej sprawie a zarazem przedmiotem dowodzenia objęta była jedynie okoliczność, czy na dzień 01.01.1999 r. legitymuje się także co najmniej 15 letnim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu, w świetle całokształtu materiału dowodowego, zasadne jest przyjęcie, iż H. R. (1) spełniła także tę przesłankę nabycia prawa do emerytury.

Podnieść należy bowiem, iż pomimo, że H. R. (1) występując z wnioskiem o emeryturę nie przedstawiła świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych za okres od dnia 01.05.1998 r. (złożone przez nią świadectwo pracy w warunkach szczególnych wystawione został po upływie bez mała 10 lat od daty likwidacji przedsiębiorstwa widniejącego jako jego wystawca), to jednakże w ocenie Sądu okoliczność ta nie niweczy możliwości w ubieganie się o prawo do emerytury.

Wskazać bowiem należy, iż zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udawadniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. „ W postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza, że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi, że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi”. /wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 roku w sprawie I UK 179/06, LEX nr 342283/.

W niniejszej sprawie analiza zeznań świadków, jak również samego wnioskodawcy w korelacji z treścią dokumentów uwzględnionych przez organ rentowy oraz zgromadzonych w aktach osobowych wnioskodawczyni prowadzi do ustaleń, iż w okresie swojego zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) sp. z oo w P. od 01.05.1998 r. H. R. (1) wykonywała pracę w warunkach szczególnych - pracę piekarza a więc pracę przy wypieku pieczywa tj. pracę wymienioną w Wykazie A Dziale X w rolnictwie i przemyśle rolno spożywcym, pkt. 11 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w

szczególным charakterze, zaś praca ta wykonywana była przez nią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy do końca zatrudnienia. Tym samym, w okresie zatrudnienia w (...) sp. z (...) w P., licząc do dnia 31.12.1999 r. H. R. (1) pracę w warunkach szczególnych wykonywała przez okres 8 miesięcy, co łącznie z uprzednim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze uwzględnionym przez ZUS o/ L. w wymiarze 14 lat 8 miesięcy i 22 dni, wskazuje iż pracę tę wykonywała przez okres 15 lat 4 miesięcy i 22 dni .

Reasumując, wnioskodawczyni H. R. (1) spełniła warunki do przyznania jej prawa do emerytury w oparciu o przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. Dz.U.2013.1440 j.t.) ustawy o rentach i emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodniła bowiem ponad 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, nie przystąpiła do otwartego funduszu emerytalnego, osiągnęła także - w dniu (...) r. - wymagany wiek 55 lat i jak wynika z materiału dowodowego niniejszej sprawy legitymuje się stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze przekraczającym 15 lat.

W konsekwencji, zasadna jest zmiana zaskarżonej decyzji (...) Oddział w L. z dnia 10.12.2014 r. znak (...) i ustalenie H. R. (1) prawa do emerytury od dnia 1 grudnia 2014 roku, tj. od miesiąca złożenia wniosku o to świadczenie, będącego zarazem miesiącem, w którym spełniła ona ostatnią przesłankę do uzyskania prawa do emerytury tj. osiągnęła wiek 55 lat.

Z uwagi na powyższe, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.